

Álomban

(Liszt Ferenc: *En rêve. Nocturne*)

Én az vagyok, ki nincsen is talán;
egy álom – mint egy asszony – oldalán
elnyúltam egykor, és azóta várom,
hogy a való helyére lépjen álmom.

Én az lennék, ki nincs, de léte több,
mint bárkié a létezők között,
mert *vanni* könnyű – *lenni* nehezebb
léleknek, földi árnyképek felett.

Hol angyalok kötöznék át sebem:
a kék csempéjű égi kórterem
vasrácsos ágyán volna jó örökre

elszenderedni és aludni csak,
gyógyulni fény-infúzióba kötve,
míg mint a var pereg le napra nap.

1994 / WM KGY 2015.86.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)